

Миг преди никога
Джесика Редмерски

ПОРАДИ СЕКСУАЛНО СЪДЪРЖАНИЕ И ЕЗИК КНИГАТА НЕ СЕ ПРЕПОРЪЧВА НА ЛИЦА ПОД 18-ГОДИШНА ВЪЗРАСТ.

Двадесетгодишната Камрин Бенет винаги се е стремяла да мисли и живее различно, да не се съобразява с очакванията на другите. И мисли, че животът ѝ върви в правилната посока. Но след една неочаквана вечер по клубовете всичко се разпада. Камрин решава да изостави стария си живот – единствения живот, който някога е познавала.

Нарамвайки само една раница, без посока или цел, Камрин се качва на автобуса и се отправя по пътя в търсене на промяна. Това, което намира обаче, е тайнствен мъж на име Андрю Париш.

Само че Камрин се е заклела никога вече да не сваля гарда. И със сигурност никога да не се влюбва.

Но нещата, които прави с Андрю, са отвъд всичко, което Камрин някога е мислила за възможно. Той ѝ показва какво означава да се живее отвъд морала и какво носи отдаването на най-дълбоките и най-мрачните желания. Страстта ги вплита в едно, а необузданата им похот помита всяка мисъл за предишния ѝ живот.

Но Андрю крие мрачна тайна. Дали тя ще ги направи едно неразривно цяло или ще ги раздели завинаги?

ЕДНО

През последните десет минути Натали постоянно усуква кичур коса около пръста си, с което започва да ми лази по нервите. Разтърсвам глава, придръпвам към себе си айс кафето с мляко и засмуквам сламката. Натали седи срещу мен с лакти, подпрени на кръглата масичка, хванала с ръка брадичката си.

– Готин е – казва тя и се вторачва в току-що появилия се мъж. – Наистина, Кам, би ли го погледнала?

Вдигам отегчена очи и смуквам нова глътка.

– Нат – казвам и оставям питието си обратно на масата, – имаш си приятел. Трябва ли непрекъснато да ти напомням?

Натали ехидно се усмихва.

– Да не си ми майка?

Обаче не може да задържи дълго погледа си върху мен, не и докато ходещата покана за секс стои при касата и си поръчва кафе с кифли.

– А и Деймън не го е грижа, ако се заглеждам. Няма нищо против, стига всяка нощ да му духам.

Изпускам шумно въздух и се изчервявам.

– Гледай ти! Ех-а-а – казва широко усмихната тя. – Накарах те да се засмееш – протяга ръка и бърка в чантичката си. – Трябва да отбележа – вади мобифона си и отваря електронния бележник. – Събота. 15-и юни – движи пръст по екрана, – 1:54 следобед; Камрин Бенет се засмя на една от сексуалните ми шегички.

После прибира обратно мобифона в чантичката си, поглежда ме с онзи замислен поглед, с който гледа винаги, когато се кани да се прави на терапевт.

– Погледни го поне веднъж – казва напълно сериозно тя.

Само за да я накарам да се успокои, извърщам леко брадичка под ъгъл, който ми позволява да хвърля бърз поглед на мъжа. Той се мести от касата към края на барплота и взема питието си. Висок, със съвършено оформени скули. Хипнотизиращи зелени очи и щръкнала кестенява коса.

– Да – признавам аз и поглеждам Натали. – Страхотен е, но какво от това?

Натали предпочита да продължи наблюдението, докато той излиза през двойната стъклена врата и минава покрай витрината, чак след това ме поглежда и ми отговаря:

– О, боже господи – казва и широко разтваря в недоумение очи.

– Той е просто един мъж, Нат – отново засмуквам сламката. – Направо можеш да изпишеш „обсебена“ на челото си. Наистина си обсебена, само дето от мерак още не са ти потекли лигите.

– Занасяш ли ме? – изражението ѝ показва пълен шок. – Камрин, имаш сериозен проблем. Знаеш го, нали? – обляга се назад в стола. – Трябва да увеличиш дозата на лекарството. Наистина.

– През април спрях да го вземам.

– Какво? Защо?

– Защото е смешно – казвам с делови тон. – Нямам самоубийствени наклонности, така че няма причина да го вземам.

Тя клати срещу мен глава и скръства ръце на гърдите.

– Мислиш, че го предписват само на потенциални самоубийци? Не. Не е така – сочи ме за миг с пръст и го скрива в шепата си. – Това е неравновесие на химическа основа или някаква подобна гадост.

Аз леко се подсмиввам.

– О, така ли? Откога стана толкова веща по въпросите на душевното здраве и веществата, които се използват, за лекуване на най-различни болести? – повдигам леко вежди само колкото да ѝ покажа, че няма никаква представа за това, за което говори и когато тя сбърчва нос вместо отговор, продължавам: – Ще се лекувам по свой начин и не ми е нужно хапче за това.

Започвам с любезен тон обяснението, но неочаквано той преминава в гневен, още преди да завърши последното изречение. Често става така.

Натали въздъхва и усмивката изчезва напълно от лицето ѝ.

– Съжалявам – казвам аз, почувствала се неловко за начина, по който ѝ се озъбих. – Виж какво, знам, че си права. Не мога да отрека, че съм объркана и имам някакви емоционални проблеми и че понякога мога да съм такава кучка...

– Понякога? – промълвява тихо тя, но отново се усмихва и вече ми е простила.

Това също се случва често.

Леко ѝ се усмихвам и аз.

– Виждаш ли, просто искам сама да намеря отговорите.

– Какви отговори да намериш? – ядосала съм я. – Кам – казва тя и извърща настрани глава, за да изглежда замислена, – не ми е приятно да го кажа, но онази гадост наистина се случва. Просто трябва да се пребориш с нея. Разкарай я напълно, като започнеш да правиш неща, които те правят щастлива.

Е, добре. В края на краищата може би тя не е чак толкова непоносима, когато се прави на терапевт.

– Знам, права си – отвръщам аз, – но...

Натали повдига вежди в очакване.

– Какво? Хайде, изплюй камъчето!

Заглеждам се за малко в стената, докато мисля върху това. Колкото често седя и размишлявам за живота, толкова пъти се учудвам на всеки негов аспект. Питам се какво по дяволите правя тук? Дори и в този момент. В това кафене с това момиче, което познавам почти цял живот? Вчера се замислих: защо изпитвам нужда да ставам точно по едно и също време, и да повтарям всичко което и както съм го правила предишния ден? Защо? Кое принуждава всеки от нас да извършва неща, от които дълбоко в себе си всъщност иска да се освободи? Отмествам поглед от стената и гледам право в най-добрата си приятелка. Знам, че няма да ме разбере, но въпреки това, заради нуждата да го изрека, ѝ го казвам:

– Питала ли си се някога какво би било да поскиташ по света само с раница на гърба?

Лицето на Натали се отпуска.

– Ами, всъщност не. Може да е... ужасно.

– Е, помисли малко – казвам аз, навеждам се над масата и съсредоточавам цялото си внимание върху нея. – Само ти и една раница с няколко най-необходими неща. Няма сметки за плащане. Няма ставане по едно и също време, за да идеш на работа, която мразиш. Само ти и светът пред теб. Никога не знаеш какво ще ти донесе следващият ден, кого ще срещнеш, какво ще обядваш или къде ще спиш – давам си сметка, че така съм се увлякла във фантазията си, че и аз самата за миг може да се помисля за обсебена.

– Караш ме да се чувствам странно – казва Натали и ме поглежда неспокойно, сбръчква вежди и продължава: – Толкова ходене пеш, риск да те изнасят, да те убият и да те захвърлят край някоя магистрала. А и това безкрайно ходене...

Явно мисли, че започвам да се побърквам.

– На какво ли се дължи всичко това? – пита тя и бързо смуква от сламката. – Звучи ми като криза на средната възраст. Та ти си само на двадесет – пак ме сочи с пръст, за да е по-убедителна, – а и едва ли си платила и една сметка през живота си.

Смуква нова глътка, чува се противно гъргорене.

– Може би не – отвърщам тихо и мислено си казвам: „но ще плащам, когато се преместя да живея при теб“.

– Така си е – казва тя и барабани с пръсти по чашата. – Всичко се цепи през средата... Я, почакай, не ме зарязваш, нали? – изглежда като вцепенена и предпазливо ме поглежда.

– Не, още не съм се отказала. Идната седмица напускам къщата на майка си и ще живея с една развратница.

– Кучка! – казва през смях тя.

Леко се усмихвам и отново се замислям за отминали неща, към които тя няма отношение, но въпреки това очаквам да има. Дори преди Иън да умре, винаги съм била склонна да мисля за необичайни неща. Вместо да седя и да си представям нови секс пози, както често пъти прави Натали, мислейки за приятеля си Деймън, с когото са гаджета от пет години, аз мечтая за неща, които наистина имат значение, поне в моя свят. Как бих почувствала въздуха в други страни върху

кожата си, как мирише океанът, защо шумът от дъжда ме кара да се задъхвам. „Ти си потайно момиче“, ми е казал неведнъж Деймън.

– Боже! – възкликва Натали. – Знаеш ли, ти си една странна загубенячка – клати глава със сламката между зъбите. – Хайде – казва внезапно Натали и става от масата, – не мога повече да понасям тези философски глупости, а и такива странни малки заведения като това те карат да се чувстваш още по-зле. Тази вечер отиваме в „Подземието“.

– Какво? Не, няма да ходя там.

– Напротив, отиваш – тя запраща празната си чаша в кош за боклук наблизко и ме хваща за ръката. – Този път ще дойдеш с мен, защото си най-добрата ми приятелка и повече на приемам твоето „не“ за отговор. – Усмивката ѝ със стиснати устни се е разтегнала по цялото ѝ леко загоряло лице.

Разбирам, че е сериозна. Винаги е такава, когато забележа този поглед – очите ѝ изразяват едновременно голямо нетърпение и решителност. Може би ще е по-лесно този път все пак да ида и това да приключи веднъж завинаги, иначе тя изобщо няма да ме остави на мира. Едно необходимо зло с такава упорита най-добра приятелка.

Ставам и мятам през рамо чантичката си.

– Още е само два часът – казвам аз.

Допивам остатъка от кафето с мляко и хвърлям празната чаша в същия кош за боклук.

– Е, да, ама първо ще идем да ти вземем някоя нова дрешка.

– А, не – отказвам решително, докато тя ме извежда през стъклените врати навън сред свежия летен въздух. – Това, че се съгласих да дойда с теб в „Подземието“, е достатъчен компромис от моя страна. Отказвам да ходя по магазините. Имам достатъчно дрехи.

Натали ме хваща подръка, докато вървим по тротоара покрай редицата броячи за паркиране. Усмива се и ме поглежда.

– Е, добре. Тогава поне ще ме оставиш да те облека с нещо от моя гардероб.

– Какво му е лошото на моя?

Тя свива устни и прави физиономия, с която без думи ме пита защо изобщо ѝ задавам такъв смешен въпрос.

– Ами че това е „Подземието“ – отвърща тя, като че ли няма по очевиден отговор.

Е, добре. Има основание. С Натали може и да сме найдобри приятелки, но различията във вкусовете ни се забелязват от всеки. Тя е момиче с предпочитание към рокерския стил и е луда по Джаред Лето още от участието му във филма „Боен клуб“. Аз съм по-сдържана и рядко нося дрехи в черно, освен ако не съм на погребение. Не че Натали винаги се облича в черно или косата ѝ е с прическа емо, но тя никога не би се възхитила на нещо от моя гардероб, защото твърди, че в него всичко е твърде семпло. Аз пък се старая да бъда различна. Знам как да се обличам и съм сигурна, че привличам вниманието на мъжете, съдейки по начина, по който зяпат задника ми в любимите дънки. Никога не съм имала проблем с дрехите, които нося. Обаче „Подземието“ е за хора като

Натали и затова предполагам, че ще трябва да изтърпя за една вечер облекло като нейното, за да не бия на очи. Не се старая непрекъснато да съм в крак с модата. Никога не съм го правила. Обаче определено мога да стана такава за няколко часа, ако това ще ми помогне да се слея с обстановката, вместо да стана обект на дръзки погледи и да привличам вниманието.